

İnsan

– yolcu9901 · 27 Ağustos 2019

Yaratılış kitab'ında (kutsal kitap 26) Tanrı "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" dedi, "Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun."

Yaratılış kitab'ının bu bölümü için Milan Kundera (Çek, Fransız asıllı yazar) "Kutsal kitab'ın yazarı insandı elbette, at değil." diyerek, devam ediyor. "Tanrı'nın insana hayvanlar üzerinde egemenlik kurma iznini verip vermediği pek belli değil." Sözleriyle, haklı olarak kuşkularını dile getiriyor. Albert Einstein (Alman, Yahudi asıllı fizikçi) "insanoğlunun en büyük zaafı, dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanması. Hatta bütün yiyecekleri, hayvanları ve doğayı kendine sunulmuş bir nimet sanıyor." diyerek, bir bakıma kutsal kitab'ın insana sunduğu ayrıcalığı reddediyor.

Kutsal kitabın yazdıklarını ve Milan Kundera'nın, Albert Einstein'nın karşı düşüncelerini okurların ferasetine bırakarak asıl konuya dönmek istiyorum.

Bir damla sudan insan suretinde doğmanız doğanın mucizesi ise, İnsan olabilmeniz de sizin mucizeniz olacaktır.

İnsanların büyük çoğunluğu sahip olduğu mal ve zenginliklerle övünür. Zenginliğinin ihtişamıyla insan olduğunu sanır. Oysa sahip olduklarınız (mal mülk vs.) her zaman insan olma anlamında size bir şey katmaz. İnsan olmayana da sahip oldukları sırtına vurulmuş odun yükü gibidir. Hareket ettikçe kıymıkları batar, canının yanmasına, yüreğinin acımasına sebep olur. Bir süre sonrada yüreği nasırlaşır, vicdansız olur.

İşte bu vicdan yoksunu insanlara bakarak Dostoyevski (Rus yazar) İnsanı "iki ayaklı nankör" olarak tanımlamış. Schopenhauer (Alman filozof, yazar) "İnsanları tanıdığımdan beri, hayvanları daha çok sevmeye başladım." diyor. Mark Twain (Amerikalı yazar) ise, "Bütün canlılar arasında bilinçli şekilde kötülük yapma becerisine sahip olan tek canlı, insandır." demiştir.

Tabi ki yazarları, düşünürleri bu yargılara götüren, yine, insan suretinde ama insanlaşmamış iki ayaklı muzırlardır. Bunlar insanlara, doğaya, hayvanlara kendi çıkarları ve zevki için zarar veren asalaklardır.

Kutsal kitaplarda ifade edildiği gibi, Tanrı, kendi suretinde yaratıp akıl verdiği bu iki ayaklı muzırlara kendi ruhundan üflemedi, ruhlarını, her insan aklıyla, ferasetiyle kendileri olgulaştırsınlar diye serbest bırakmıştır, sanıyorum.

Ondan dolayı Mevlana: "İnsanı öğrendim. Sonra insanların içinde iyiler ve kötüler olduğunu, sonra da her insanın içinde iyilik ve kötülük olduğunu öğrendim." diyor.

"Söz söylemeden, biraz demlensin

Bin düşün, bir söyle, bal olur gider

Dillerin tatlansın, zevkle dinlensin

Gönül bahçesine, gül olur gider"

Şairler, yazarlar, sanatla uğraşanlar, düşünürler, filozoflar, bilim insanları aynı deryanın gezginleridir. Her biri kendi alanında, kendi içindeki İnsan denen inciyi ararlar. Yani sanatla uğraşanlar da düşün ve

bilim insanları da insanlaşma yolunun yolcularıdır.

İnsanlaşma yolu uzun bir yoldur. Sırat ise bu yolun giriş kapısıdır.

“Sırat sırat dedikleri, bir aşılmaz yol değildir

Aklı ile yol alana, geçip gitmek zor değildir

Cennet ile Cehennem’e seni taşır her kararın

Her kararın kapısıdır, keskin kılıç kıl değildir.”

Bu kapıyı akıyla geçerek, İnsanlaşma yoluna giren, her dinden, her mezhepten, her inançtan insanlar vardır. Onların çabaları sonucu dünya yaşanılabilir bir yerdir.

“Doğruyu, güzeli yazsa kalemin

Gönüllere düşse sözün, kelamın

Kavgayı durdurur bir tek selamın

Bin bir çiçek açan dal olur gider.”

Bu dünyanın, Sırat’ını geçip, İnsanlaşma yolunda mesafe kat edenlerin kat ettikleri yol ve dönemeçlerde hak edip aldığı makam, kapı, mertebe ve sıfatlar ulaşılabildikleri menzilleri belirler. Aslında bütün sıfatların en tepesinde insan vardır.

“Bilgi denizine girdiğin zaman

Evrenin sırrına erdiğin zaman

Benlik kafesini kırdığın zaman

Dilinde sözcükler sel olur gider.”

İnsan olabilenlerin hiç bir mertebeye, hiç bir rehberine, hiç bir sıfata ihtiyacı yoktur. İnsan olabilenlere ne bu dünyada ne de başka bir yerde kendisi ile ilgili, hiç bir sorgu, hiç bir soru yoktur. O, bütün soruların üstündedir. Vardığı makama bütün sorunların sebeplerini bularak ve kendisi, kendine sorduğu soruların cevabını vererek varmıştır. Bir başka deyişle kendisi, kendine hesap vererek yol almıştır.

Kendisine hesap verenin, kimseye verecek hesabı yoktur.

“Tek ziynetin bilgi, yolun bilimse

Tevazu hırkanda, sevgi gölünse

Seni yerenlere, sen hep gülümse

Onlar da sonunda, lal olur gider.”

Sözlerimi şöyle sonlandırmak istiyorum:

Hayatın güzelliğini gördükçe hayata, doğaya, insana karşı sorumluluğunuz artar. Siz sorumluluğunuzun bilinciyle yaşıyorsanız, hayatın güzelliğinin bir parçası olmuştunuz demektir.

Birine, “güzel insan, iyi insan” demeleri, o insanın, hayatın güzelliğinin bir parçası olmasındandır. Ve yeryüzünde insan için, güzel, iyi, güvenilir sıfatlarından daha güzel sıfat yoktur. Güzel, iyi ve güvenilir sıfatlarını hak etmeniz dileğimle

----- Tahir Eker 27.8.2019